

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

Číslo: 35

28. srpna 2011

Cena: 7 Kč

V DOBRUŠCE SKONČIL TŘETÍ ROČNÍK FESTIVALU "3 SOBOTY"

V polovině srpna se v Dobrušce uskutečnila třetí a poslední část třetího ročníku letního alternativního divadelního festivalu "3 soboty". Festival pořádá místní náboženská obec za pomoci mnoha mladých lidí z Dobrušky, kteří se účastní nejen samotné realizace festivalu, ale i jeho příprav, propagace a tvorby plakátů.

Když jsme s festivalem začínali, byl dramaturgicky zaměřen na mladší až střední generaci, ale jak čas ubíhá a postupně dorůstají malé děti návštěvníků, musíme program trochu upravit i pro ně. Není proto vyloučeno, že příští ročník bude směřovat hlavně na malé diváky a pro rodiče se najde představení až v podvečer.

Festival "3 soboty" probíhá přes celé léto, protože během každého z letních měsíců (červen, červenec, srpen) se na jedno odpoledne pro diváky otevře brána na zahradu za sborem. Většinou začínáme ve tři hodiny výtvarnou či jinou dílnou - letos byla možnost se projít po laně, vyzkoušet si zonglování, točení s ohněm nebo se dozvědět něco o streetartu a vyřezat si šablonu. Následující a hlavní součástí programu je divadelní představení, které startuje v 18 hodin. Jsou to představení převážně hodinová, takže můžeme s čistým srdcem tvrdit, že se jedná o odpolední festival.

Poslední letošní "Sobota" byla opravdu plná. Kromě zmíněné dílny, tentokrát to byly japonské skládky origami, se v zahradě - lesoparku za sborem - odehrálo jedno loutkové představení pro děti. Jednalo se o Vojnu s Turkem od letošní absolventky katedry alternativního divadla na DAMU Johany Vaňousové. Dalším "kusem" byla taneční improvizace Jen země, nebe, já a čára obzoru od Ondřeje Lipovského, který vystudo-

val na HAMU katedru nonverbálního divadla u prof. Ctibora Turby. Poslední, velmi zajímavou, tečkou festivalu "3 soboty" byl koncert skupiny MAPAPA BANDA. V této národnostně pestré kapele hrají na akordeon, housle, klarinet a znějící kořen, což je opravdu nazvučený olšový kořen, využívaný jako bicí nástroj.

Další zajímavostí "3 sobot" je, že se zde nedostane žádný alkohol, což na podobných akcích není zvykem. Sjíždí se sem mnoho lidí z blízkého i dalekého okolí, a tak se vychází vstříc řidičům. Výhodou také je, že i při parném slunečném odpoledni si všichni divadlo plně užijí.

Dobruška má hluboké ochotnické kořeny, které jsou spojeny i s počátky našeho sboru. V posledních letech se však v tomto městyse nabízí hlavně klasické kusy, ať již profesionální nebo amatérské, proto jsme se před třemi lety rozhodli nabídnout další alternativu - loutkové, taneční, pohybové a všechny další typy divadla shrnout pod nově vzniklý festival. A jak se po třech letech ukazuje, byl to nápad rozhodně životaschopný. Soboty si své diváky našly a dokonce se jejich okruh rozšiřuje i mimo náboženskou obec. Přicházejí lidé, u nichž se můžete ptát: "Jak se o festivalu vůbec dozvěděli?"

Každopádně přicházejí a my jsme za to rádi. Před třemi roky jsme si mysleli, že festival a sborový život budou pravděpodobně odděleny, ale nyní už někteří z návštěvníků Sobot zůstávají do rána, aby mohli jít na bohoslužbu. Tak se naše řady, možná pomalu a nenápadně, rozšiřují.

Cesty Boží jsou opravdu nevyzpytatelné, a tak se můžeme jen těšit, co pro nás Hospodin ještě přichystá.

Erika Oubrechtová

LÁSKA JE SPOLEČNÝ JMENOVATEL VŠEHO

Rozhovor s básníkem Miroslavem Matoušem

Miroslav Matouš (*1921), v naší církvi známý básník a překladatel, byl duchovním a učitelem náboženství v Církvi československé, později kazatelem v Jednotě bratrské. Ve svém životě se mimo jiné setkal s řadou významných osobností, o nichž píše ve své biografii Putování rosou i prachem. Letos na podzim oslaví životní jubileum, a proto poskytl Českému zápasu rozhovor o tématech, která jsou mu blízká.

*** Studoval jste filosofii v době, která nebyla příliš nakloněna poznávání Boha a duše. Proč vás tehdy nenapadlo jít studovat teologii, když jste pak léta působil jako kazatel?**

Já jsem neměl s žádnou církví žádné

spojení a neuvažoval jsem o tom, že bych někdy v církvi pracoval. Když jsem potom opustil - vlastně dobrovolně - po puči v roce 1948 fakultu, tak jsem nevěděl, co dělat, a nebyla to moje volba, že jsem se dostal do služeb církve. Byl jsem tam nějakým způsobem přiveden. Teprve tam jsem poznal, kde je moje místo, mohl jsem se rozvinout a věnovat se oboru, který mně byl blízký už předtím.

*** Pořádal jste mezi svými známými anketu, v níž jste se ptal, co si myslí o letech do vesmíru. Napsal jste na toto téma i studii „Není vesmír jiný?“, v níž s dobýváním kosmu nesouhlasíte. Mohl byste vysvětlit, proč?**

Myslím si, že to, čemu se říká dobývání vesmíru, není možno vydělit z celkového působení této civilizace. Když se dívám na výsledky toho, co jsme udělali se svou Zemí, tak nemám důvěru, že bychom si počínali nějakým lepším způsobem ve vesmíru, a kromě toho se domnívám, že snaha dobývat vesmír se vyvinula z toho důvodu, že jsme nepočítali - nebo nepočítáme - s jinou oblastí, a to je věčný život.

*** V této souvislosti jste připomínal Jana Neruda - „Matičko, již je nám Země malá“...**

Neruda byl velký optimista a tenkrát představy, jak se dostat do vesmíru, byly velice naivní a jednoduché. Tenkrát, myslím, žil francouzský filozof a astronom Camille Flammarion, který se seriózně domníval, že všechny oběžnice jsou obydlené. Možná že i Měsíc, to už nevím...

Zdáli, a do jaké míry, to nevím, jenom se to předpokládá. Je tady samozřejmě jistý počet pravděpodobností, ale jestliže vesmír je stvoření Boží, tak tam život není vůbec výsledkem počtu pravděpodobností.

*** Myslíte si, že jsme ve vesmíru sami?**

Když vážím ten počet pravděpodobností, tak se dá předpokládat vždy, že nikoliv; ale nemyslím si, že by bylo důležité, abychom po tom pátrali a nějak se to dověděli. Asi se to vymyká našim možnostem, jak technickým, tak i dorozumivacím.

*** A kdyby nás nějaká civilizace kontaktovala, máte dojem, že by byla spíš nepřátelská a dobytelská, nebo naopak ve vesmíru hledala další přátele?**

To je velký problém, ale je mi známo, že nejedna televizní inscenace pojednávala o přepadení naší země mocnostmi z mimozemských civilizací, a ty byly zlé. Nepamatuji se, že bych věděl o nějakém filmu, kde by mimozemské mocnosti byly dobré. Asi se tedy spíše počítá se zlým.

O MODLITBĚ

Při našem letošním synodním shrnutí jsem zažila pro mě něco nového - hlasitou modlitbu v kruhu lidí, ale osobní, ne ustálenou, a moc mě to oslovilo, nechalo to ve mně silný dojem. Neodehrálo se to v žádném posvěceném chrámu, ale v docela prosté místnosti - vlastně učebně.

Shromáždění duchovní, biskup a další pracovníci Církve československé husitské se sesedli do kruhu, uprostřed něhož hořela tlustá bílá svíce - žádné kouzlení, ale symbol čistoty a světla. Každý, kdo chtěl, potom pronesl nahlas svou modlitbu k našemu Pámu - dvěma nebo deseti větami, jak to cítil; a „přimlouval se“ a „činil díky“.

Nebylo to žádné zaklínání, byla to duchovní chvíle - modlit se nahlas před ostatními vlastními slovy, nikoli ustálenou formulí a vyjádřit to, co má dotyčný právě na srdci a ve své mysli. Všichni začínali zváním Boha nebo

Ježíše Krista: Pane náš, Králi, Pastýři...

Všichni volili slova, která by s úctou oslovila našeho jediného Boha. Potom formulovali konkrétní sdělení, díky, prosby. Někdo požádal o zdraví nemocných a pomoc nemohoucím, jiný o novou střechu na kostel. Jiný se modlil v duchu. Nad celým tím společenstvím se v ty chvíle vznášela síla souměřitosti, která napomáhá vyslané modlitbě. A současně bylo zřejmé, že modlitba už ve chvíli, kdy je vyslovena, pomáhá tomu, kdo prosí, i proto, že ji sdílají další, ochotní ku pomoci.

Pán Bůh nerozlišuje velké a malé prosby, a nevím, podle jakých měřítek jim v jakém pořadí naslouchá či na ně bere zřetel. Nevím, které jsou pro něj důležité a podle čeho.

Měla jsem ale pocit, že proto, že jsme se sešli a své modlitby navzájem podepřeli, jakoby se vznášely přímo

k němu nesené horkým vzduchem dýchajících úst, plamene svíce a teplem sepnutých dlaní. Plyne z toho výzva: pojďme si dávat navzájem teplo a lidskou vzájemnost, naslouchejme si a o to více můžeme doufat, že budeme vyslyšeni „v nebesích“.

To je můj pocit, můj zážitek, ale přivedlo mě to k tomu, abych se ptala knih a chytrých lidí, kde se tady ta modlitba vzala a jak s ní máme zacházet. To, co jsem se dozvěděla, bylo pro mě zajímavé, a tak se o to chci s vámi podělit.

Odkud se vzala - marné pátrání! Je to s ní podobné jako s lidskou řečí - přišla kdysi a kdesi „tam na počátku“, z potřeby lidí. Možná se cestou, stejně jako lidské jazyky v Babylóně, pomíchala, v časech se měnila; a možná byla a jsou i období, kdy se na ni zapomíná.

Dokončení na str. 3

Pokračování na str. 3

Umění žít

Spisovatel A. Maurois je nazýván francouzským Dostojevským. Mám jeho knihy desítky let ráda. V jedné, která se jmenuje *Umění žít, myslet, milovat, pracovat, řídit, stárnout, jsem objevila takovéto rady: „Bohatství a sláva, které se v mžiku zrodí, v mžiku hynou. Přeji vám překážky a zápasy. Boj vás otuží. Kolem padesátého či šedesátého roku dosáhnete toho robustního a drsného vzhledu starých skal, ošlehaných bouřemi. Nepřátelský svět vás vytesá. Budete osobnostmi, ale budete také mít charakter a bude vám k smíchu vrtkavost názorů. Když je člověk mladý, všechno se mu zdá hrozné; první nesnáze se zdají být urážkami, lidská špatnost děsí. Proti krutosti lidí a událostí si zajistíte vnitřní útočiště. Každý člověk si může vybudovat v největší hlubině své mysli kryt, který odolá nejtěžším střelám a nejdůmyslněji otráveným výrokům. Čeho se bojí duše, smířená sama se sebou? Ani pronásledování, ani pomluvy nemohou zpochybnit svědectví, které vydává svým nejtajnějším myšlenkám ... Bud'te stálí a pevní.“ Snad každý musí souhlasit s tím, že kolem nás existují moudří lidé, kteří dokáží v pravý čas – na životních křižovatkách – poradit. Je to zřídka jev, ale kdo se pozorně dívá, takové osobnosti objeví. Bez intuice a pokory je v žádném případě nenaleznete. Jsou neviditelní pro „humpoláčky“, sobecký a chaotický přístup. Sami zůstávají v klidu, skromní, vyznačují niterně ukotvený postoj, nevnucují se, nemanipulují. Mají ten dar, že své zkušenosti dokáží slovně uchopit, pojmenovat, výstižnými slovy přiblížit, aby „vhled“ byl použitelný i pro druhé. Nikdo nám životní cestu a proces hledání nezkrátí, ale metodická rada v pravý čas nám pootevře oči. Něco spatříme, cosi zaslechneme – i kdyby to bylo půl slova. Jdeme po cestě do jisté míry smíření se sebou, se svým údělem, svými mantinely, svými omezeními. Je důležité v omezeních umět „přečíst“ výhodu. Člověk nepotřebuje palác, aby vnitřně rostl. Stačí chaloupka. Otuzilost a odolnost se tak snadno nezískává, pokud se narodíme se zlatou lžičkou v ústech. Nalít sám sobě čistého vína a pochopit své poslání i ve spojení se všemi „ranami“ osudu, to je dobrým nakročením a nalezením směru. Překážky a zápasy formují osobnost, boj nás otuží. Na různých křižovatkách musíme projevit statečnost a obětavost, prožijeme chudobu, ztráty, vratkou pracovní pozici, nemoci blízkých. Nesme to jako křesťané. Nežádejme, aby nás Bůh zbavil těžkostí a bolestí, pokorně ho poprosme, aby v jejich prožívání byl s námi ve své lásce přítomen.*

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

11. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Smiluj se nade mnou, Panovníku, po celé dny k tobě volám, neboť ty jsi, Panovníku, dobrý a nabízíš odpuštění; ke všem, kdo tě volají, jsi nejvyšší milosrdný.

Ž 86,3.5

První čtení z Písma: Jeremjáš 15,15–21

Tužby:

2. Abychom nesli svůj kříž a tak následovali cestu Páně, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom v kříži Kristově přijímali Boží odpuštění, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem

Hospodine mocný a silný, dárcе všeho dobrého, vlož do našich srdcí lásku ke svému jménu, stvoř v nás pravou víru a nasyť nás vším dobrým. Ať nese-me ovoce dobrých skutků. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Římanům 12,9–21

Evangelium: Matouš 16,21–28

Verše k obětování: Žalm 40,14.15

Verš k požehnání: Žalm 31,20

Modlitba k požehnání:

Prosíme tě, Hospodine, svátostí večere Páně nás obnovuj a očistiť naše srdce. Ať dosáhneme tvé pomoci nyní i v budoucnu. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 7, 16, 20, 30, 35, 47, 58, 62, 65, 68, 95, 98, 163, 180

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ - Zjevení Janovo 18

Listy sedmi církvím

Pokračování z minulého čísla

Svůj slib spojuje Pán se svým návratem. „Přijdu brzy; drž se toho, co máš, aby tě nikdo nepřipravil o vavřín vítěze.“ To bylo slovo povzbuzení pro ty, kdo už byli unaveni trápením, které jim působili nepřátelé.

Není snad toto slovo inspirací i pro náš život? Základy země se otřásají a hrouť, všechno kolem je pomíjející a duše touží po něčem pevném, co vydrží, na co je spolehnouti. Různé životní zápasy už unavují, břemena jsou těžší a cesta je tvrdší. Ale Kristus přichází náhle. Námaha a stres pominou a budeme s tím, kterého naše duše uctívá. Než ten požehnaný okamžik přijde, Kristus vybízí svůj lid: „Drž se toho, co máš.“ Nevyžaduje žádný hrdinský čin. Je třeba jen nadále zachovat věrnost, abychom nepřišli o odměnu, která je pro nás připravena. A je to také varování; jsou tu přece odpůrci, kteří by rádi křesťana o tu odměnu oloupili – buď tak, že by jej přistihli při nějakém prohřešku, anebo ho sami svedli na scesti.

Proto je důtklivé napomínání stále potřebné. Je tak snadné nechat věci bezmyšlenkovitě běžet, ale ďábel vždycky čeká, aby toho, kdo není bdělý, kdo si nedává pozor, chytil do svých osidel. „Drž se toho, co máš, aby tě nikdo nepřipravil o vavřín vítěze.“

Pokud jde o sloup v chrámě Božím ve 12. verši, jsou tu dvě zajímavé výkladové poznámky: Ve vchodu do Šalomounova chrámu stály dva mocné sloupy, které se nazývaly Jakín (tj. solidní) a Bóaz (tj. síla). Na ně zřejmě naráží Kristus ve slibu filadelfskému vítězi. Pravděpodobně je tu také

odkaz na sloup jednoho z chrámů ve Filadelfii, který stojí dodnes (reprint Tatfordova výkladu je z roku 1971). (Viz též A. Novotný: Biblický slovník, heslo „chrám“, str. 243; o dvou sloupech v předsíni Šalomounova chrámu se píše v 1 Kr 7,15–21 a 2 Pa 3,15–17, přičemž pravý sloup Jakín znamenal „on upevní“ a levý sloup Bóaz znamenal „v něm je síla“. Viz též poznámku k 1. Královské v Ekumenickém překladu Bible.)

Církev měla málo síly, ale vítěz se měl stát silným sloupem v chrámu Božím. Žádné zemětřesení ani přírodní katastrofa neotřesou tím mocným sloupem v čase zkoušky. Také starověký sloup města Filadelfie stojí tu stále jako připomínka slibu našeho Pána. My můžeme být nepatrní a nanicovatí, ale Bůh počítá nikoli s naší slabostí nebo silou, ale s naší věrností vůči němu. Ta bude odměněna v den jeho příchodu. Filadelfie trpěla častým zemětřesením a pokaždé tábořilo venku za městem velké množství lidí. Ale Kristus řekl, že žádná zkouška nepostihne vítěze (tj. ani seismické chvění), už nikdy nebude muset ve strachu a třesení tábořit venku, ale chrám bude jeho přístřeším a bezpečným útočištěm.

V Kristově slibu se mluví také o jménu. Tak jako kněží falešných model nesli na čele jméno svého boha, tak na čele filadelfského vítěze bude napsáno jméno pravého Boha. Vítěz bude okázale označen jako ten, kdo náleží Bohu (sv. Zj 7,3; 9,5; 14,1; 22,4). Na mitře izraelského velekněze byla zlatá destička, na které byla vyryta slova „Svatý Hospodinu“ (Ex 28,36–38). Tak bude také vítěz zasvěcen svému

Bohu. Také jméno města, nebeského Jeruzaléma, bude napsáno na čele vítěze. „Jméno města od onoho dne bude: „Zde je Hospodin“ (Ez 48,35). Trench praví: „Ten, který nese jméno tohoto města, je prohlášen za svobodného občana. Na zemi bylo jeho občanství skryté. Ale nyní je mu veřejně zaručeno, že má právo vstoupit bránami do města.“ Tím křesťanským městem je nebe – to je jeho domov.

Na čele vítěze bude napsáno nejen jméno Boží a jméno nového Jeruzaléma, ale také nové jméno našeho Pána samotného. Je jasné, že toto jméno není jedním z titulů, podle kterých je náš Pán znám svému lidu. Jan ve svém vidění praví: „... jeho jméno je napsáno a nezná je nikdo jiný než on sám“ (Zj 19,12). Toto tajemné a nesdělitelné jméno bude oznámeno občanům nového Jeruzaléma.

Dosud Krista neznáme v jeho plnosti. Další zjevení a plnější poznání na nás ještě čeká v krajině, do které vstoupíme. Ten den budou jeho milovaným odhalena všechna tajemství a všechny záhady jeho osobnosti, a on sám bude s námi v blízkém setkávání tak, jako tomu nikdy předtím nebylo.

(Na doplnění reálií viz A. Novotný: Biblický slovník, Kalich Praha 1956, heslo „Filadelfia“, str. 175.)

Frederick A. Tatford:
Prophecy's Last Word,
An Exposition of the Revelation,
nakl. Pickering and Inglis Ltd.
London, 1. vyd 1947, paperback
vyd. 1969, reprint 1970 a 1971.

Zkrácený překlad:

Jiřina Kubíková

Pokračování příště

Nad Písmem

POROZUMĚT SLOVŮM PRAVDY

Mt 16,21-28

V evangeliu tohoto týdne nalézáme zvláštní rozpor. Petr si bere Ježíše stranou a kárá ho. Neobyčejná situace. Učedník domlouvá svému Mistru: „Takhle nemluv, Učiteli, to se přece nemůže stát. Ty a být zabit! Tolik lidí tě podporuje, mnozí tě vyhledávají, jsi tak populární. To jsou bohupusté řeči o zabití, to není možné, kdyby tě někdo slyšel, co by si pomyslel...“ Ježíšova řeč byla natolik překvapivá, natolik nepředstavitelná, že vyvolala reakci, kterou jinde v evangeliích nalezáme. Znepokojený učedník domlouvá svému Mistru. A stejně prudká, nebojme se to tak označit, je reakce Ježíšova: „Jdi mi z cesty, satane! Jsi kamenem úrazu, protože tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka.“

Rozhovory Ježíšovy zpravidla nepostrádají mímou, moudrost, důvtip, ale co bychom v Písmu jen málokde hledali, je dynamický rozpor mezi Mistrem a učedníkem, až tvrdá slova, vybočující z běžného standardu.

Těžko si učedníci uvykali na Ježíšovo někdy nesrozumitelné, nepředpokladatelné jednání, tolik překvapivé a vybočující ze stávajících norem, pro které však byl prostým lidem milován a ctěn. Toto místo evangelia nám však oním konfliktem mapuje podstatné tajemství a tím je hluboké nazírání Ježíše jako Syna Božího na skutečnost budoucího časového uspořádání sou-

vislosti, které znal a na něž se snažil připravit, a do protiváhy je postaven lidský pohled, reprezentovaný apoštolem Petrem, kterému zůstává všechno Boží skryto a ve svém prostém chápání nedohlédá, netuší, ba ani neporozumí slovům Pravdy, tolik blízkým a přece nepochopeným. Boží vševědoucnost a lidské neporozumění – to je, přátelé, pradávná bolest, tajemná bariéra, která brání člověku v jeho návratné cestě do náruče Otcovy. Nekončné spoléhání se na vlastní rozum, který nás již tolikrát zklamal, opakované pády, chyby a vlastní koncepce, pramenící z egoistického přesvědčení, že právě naše řešení bude to správné, to jsou vlastně tytéž Petrovy domluvy směřující Boha do úzkého rámce našich bláhových představ. Přitom Kristova koncepce nekonečně obětavé lásky je každému z nás dobře známá.

To jen naše sebevědomé JÁ touží rozhodnout vše podle svého, nechce uslyšet tiché volání: „Nejde to jinak, svět

rozumem nezměníš, řešení spočívá v obětavé lásce, proto chceš-li pochopit, pak vezmi kříž a následuj mne.“

Evangelní perikopa obsahuje celou životní filosofii. Jenom ji přečíst by bylo málo, to nestačí. Opravdový křesťan potřebuje onen text prožít. Číst jej stále dokola, rozjímat o něm, ztotožnit se v něm s Kristem, teprve potom pochopí význam těchto slov. Získat život nebo získat svět. Nenarodili jsme se do světa proto, abychom jej vlastnili, vše nám bylo pouze propůjčeno a při svém odchodu budeme zapůjčené hřivny odevzdávat. A tehdy se ukáže, kdo skutečně získal život a kdo jej promarnil. A recept na zmnožení hřiven jsme v nedělních textech také dostali. Krásně nám byl zaznamenán v listě Římanům (Ř 12,9–21).

Přeji všem čtenářům a opravdovým křesťanům, aby jej nejen znovu vyhledali, ale také podle něj žili. Krásný týden!

Rudolf Špaček

*Bud' veleben, náš dobrotivý Bože,
za všechnu krásu světa, kterou jsi nás oblažil.
Jsi našemu chápání tolik vzdálený, a přesto zůstáváš i blízký.
Pochopili jsme tě v obětavé lásce tvého Syna,
našeho Pána Ježíše Krista.
S ním se snažíme pochopit všechna tajemství
Božího jednání s člověkem,
s ním se učíme pokoře a trpělivosti,
s ním tě chválíme v Duchu svatém
a jsme šťastní vědomím, že smíme kráčet tobě vstříc. Amen*

LÁSKA JE SPOLEČNÝ JMENOVATEL VŠEHO

Pokračování ze str. 1

*** Dnešní doba se vyznačuje spotřebním způsobem života. Mnoho lidí si myslí, že jsou chudí, přitom je to velmi relativní. Kde si myslíte, že je hranice chudoby?**

Kdesi jsem četl, že normální hranice je chudoba – to znamená mít to, co nutně potřebuji. Když té hranice nedosahuji, je to nouze nebo bída. A to, co je více, než co potřebuji, to je bohatství. Takže to přirozené, o co bychom měli usilovat a co potřebujeme, je chudoba. Což tedy také vyplývá z učení Ježíšova. Když si vezmete jeho horské kázání, mnoho jeho podobností... Jenomže my jsme se dostali tak daleko, že se domníváme, že to, co prožíváme, je normální. Zatímco to je nezřízené bohatství.

*** Jak je to například u rodiny, která se užívá, členové nějak vyžijí, ale třeba nemůžou jít do divadla nebo si koupit knížky. Je to chudoba? Co lidé, kteří mají nějaké duševní, duchovní potřeby, a nemohou je plně uspokojit? Třeba jít do divadla je větší investice – musíte mít slušné oblečení, lístky, případně jet do nejbližšího města...**

Pokud jde o lidi, kteří bydlí na odlehlých místech, tak tam to asi nepřichází v úvahu, v tom případě by divadlo nebo koncert byly určitým přepychem – ale pokud jde o dobrou knihu, tak u té je vždy možnost si ji opatřit. Jenomže problém je v tom, že knižní trh je přesyten knihami, které zdaleka nemají dobrou hodnotu a které se prodávají, protože jde o celebrity.

*** Vycházejí dnes ještě kvalitní knihy? Tím nemyslím encyklopedie, spíš beletrii a poezii současných autorů...**

Pokud jde o poezii, tak to je horší, protože od dob, kdy jsem byl mlád, o poezii byl zájem a vycházelo hodně básní, nějakým způsobem zhrublo vnímání lidí a podání poezie nijakým

způsobem neoslovuje. Když už jsme u toho, tak duchovní poezie je na tom ještě hůř. Mluvíme-li o beletrii, tak tam, kde běží skutečně o hodnotné dílo, knihy jsou, ale je jich rozhodně malá menšina.

*** Jste básník a vaše verše jsou spjaty s vírou v Boha. V historii se objevuje mnoho věřících umělců, jak písničků, tak třeba výtvarníků nebo hudebníků. Kterých si nejvíc vážíte a proč?**

Zmínil bych se o těch, kteří už nežijí. Co se týče poezie, tak si velice vážím Otokara Březiny, dále Angela Silesia, jehož Cherubského poutníka jsem přebásnil, a do třetice bych jmenoval indického básníka Rabindranátha Thákura, který mě velice oslovil, když jsem chodil do gymnázia – tenkrát bylo nějaké jeho výročí – a k tomu se rád vracím. V umění výtvarném je mi blízký Doré, jeho jemné rytiny k Bibli, potom František Bílek. Připojil bych ještě Michelangela Buonarrotti, spíše jako básníka, protože jeho znělky (sonety) jsou velice hluboké, duchovní, hodně mě oslovily. Pokud jde o hudbu, mým oblíbeným hudebním skladatelem je Antonín Dvořák, Ludwig van Beethoven, Josef Bohuslav Foerster.

*** Ve vašich básních se objevuje nejen vztah k Bohu, ale i k přírodě. Dnes se o přírodě už příliš lyricky nepíše, to spíš v nějaké studii o ochraně životního prostředí. Jsme ještě vůbec tvorové přírodní?**

Tvorové přírodní biologicky jsme. Pokud jde o propojení s přírodou, tak už ne tolik, někdy dokonce jen velice málo; to záleží na tom, kde kdo žije. Tam, kde přírodní domorodci žijí v souladu se svým prostředím, třeba na Borneu, ti jsou s přírodou naprosto spjati; kdyby šlo o nás v Praze, tak to také ještě není tak zlé, protože Praha je poměrně malá, přírody je hodně a máme možnosti. Ovšem tam, kde jsou

lidé uzavřeni v ohromných velkoměstech nad deset milionů, to jsou chudáci a dost možná si nic takového ani neuvědomují. Někdy se z velkoměsta ani nedostanou, což je vlastně ohromné zjete; zatímco my tady pátráme v hlubinách vesmíru, velká část populace se nedostane ani za hranice svého města. Tam, kde světla velkoměsta neoslňují, vidíme ještě měsíc a hvězdy, ale ve velkoměstech lidé vidí jenom pobledlý měsíc a nic víc. To nesmírně hluboké nebe se strašlivě snížilo.

*** Sepsal jste studii o soběstačnosti, kterou jste přednesl na České konferenci. Mohl byste o ní něco říct?**

Není to studie ex cathedra, protože jsem na venkově žil, na vesnici... Rád jsem pomáhal při zemědělských pracích, za války jsem byl také nějakou dobu kočím a s odstupem si tím více uvědomuji, jak tenkrát byla daleko větší soběstačnost v úzkém okruhu. Zemědělec, abychom zůstali u něj jako u základu, měl vlastně skoro všechno. Měl pole, kam zasel od brambor po žito nebo mák, nedaleko byl mlýn, kam si přivezl zrní a odvezl mouku, měl drůbež, dobytek, a to, co k životu ještě potřeboval – cukr a podobně – si teprve koupil v obchodě. Nebylo toho tolik. I řemesla byla propojena s přirozeným životem soběstačnosti. Na každé vesnici nebo městečku byl určitý počet řemeslníků a živnostníků, okruh zájmu stačil i poměrně malý. Zatímco dnes je okruh neomezený, vše se může dostat do zahraničí, až na jiné kontinenty, což je naprosto špatné, ekonomicky i ekologicky. A je to zcela nepřirozené. Mám za to, že pokud lidé mají zahrady, tak by měli co nejvíc pěstovat vše, co by si jinak mohli koupit. A jeví se mi, že to také znovu začínají dělat. Aspoň o takových případech vím.

Ptala se: Petra Štěpánová
Pokračování příště

Svátoost svěcení kněžstva přijala sestra Hedvika Zimmermannová 14. srpna v Machově. Svátoost vysluhoval královéhradecký biskup Štěpán Klásek a úlohu spolusvětitelů přijali: sestra Libuše Šrůtková a duchovní Miloslava Pellyová, Jaroslava a Václav Böhmovi, Olga Líbalová a Jana Wienerová. Sestra Hedvika Zimmermannová vykonává od roku 1993 duchovenskou službu v náboženské obci v Hrádku nad Nisou a od roku 2006 zastává funkci ředitelky Diakonie a misie Cirkve československé husitské.

V náboženské obci v Machově byla na své první praxi a duchovní, sloužící tam i v okolních obcích, jí byli vzorem a oporou při její službě v církvi.

(red)

O MODLITBĚ

Dokončení ze str. 1

Mýlila jsem se už v začátku, kdy se mi čistě jazykově výraz modlitba pojil s modlami. Náš český výraz modlitba je však odvozen od slovanského „moliti“ čili prositi. Jak to, že prositi, ptám se dál, když modlitba může být i děkovaná? Protože v každém případě se modlitbou doprošujeme o pozornost Boha.

Abychom si ho přiblížili, nazýváme ho nejčastěji Otcem, tykáme mu a věříme, že Bůh chce být všemu lidskému blízký a přátelský. On trpělivě snáší i naše nedokonalé představy a výpovědi o něm, zná i naše odcizení. A přesto nás chce slyšet a my můžeme k němu mluvit - modlit se.

Modlitba může doprovázet život bohoslužebný nebo život nejsoukromější. Nakolik je to čekání na Boha či povznesení se k němu? Je to spočívání v něm? Je modlitba záslužný čin?

Bible zpočátku v pravém slova smyslu o modlitbě nehovoří. V prvním plánu je to obrácení se k Bohu, volání, tázání, pláč, chvalořečení, jásot a oslavování Boha. Starozákonní Kniha žalmů je pak pokladnice, je to bohaté a jedinečné svědectví o modlitbě.

Modlitba se může týkat všeho lidského a všech lidí, za všech situací a okolností. Neexistuje místo, odkud by Pán nesyšel, a vlastně ani místo, kde by nám ji mohl kdokoli zakázat. Máme-li ji v mysli, nepotřebujeme ani spinat dlaně. Nikdo si ovšem nemůže být předem jistý, zda Bůh jeho modlitbu vyslyší, nebo ji zamítne. Může si být však jist tím, že se obrací k Otci slitovnému, shovívavému, milosrdnému, který jím v zásadě nepohrdá.

V evangeliu je zaznamenáno, že učedníci přišli k Ježíši s prosbou: Pane, nauč nás se modlit! Jak to? Což to dříve neuměli? Ale ano, jenže ty staré modlitby nestačily po setkání s tím, jehož nazývali Pánem; on žil v plné modlitební i existenční jednotě s Bohem. Po jeho ukřížování a vzkříšení z mrtvých učedníci a celá nová obec víry pochopila, že on sám je cestou pro modlitbu. On sám nese naši modlitbu k Otci. Tak, jak to vyznáváme ve své Liturgii: Již nežijí více já, ale živ je ve mně Kristus. Teprve tak se dostáváme k pravé modlitbě - v jeho jménu.

Milena Bohatová

(noe)

NAŠE RECENZE

Ve druhém, rozšířeném vydání se letos dostala do rukou čtenářů knížka Česká vize s podtitulem Hledání identity 21. století (Dialog centrum, Brno 2011). První vydání spatřilo světlo světa u příležitosti dvacátého výročí sametové revoluce 1989.

Dialog centrum, Divadlo Husa na provázku a Masarykova univerzita v Brně se obrátily v r. 2009 na sto českých tvůrčích osobností s prosbou o formulování deseti nejdůležitějších hodnot, na nichž by měla stát společnost, a s otázkou, jakou máme naději. Odpovědělo 92 oslovených. Byli mezi nimi například Madelaine Albrighová, Jiří Grygar, Erazim Kohák, Marta Kubišová, Ivan Medek, Jan Sokol, Olga Sommerová, Jiřina Šiklová, Milan Uhde, Miroslav Zikmund. Z duchovních pak Vojtěch Církle, Tomáš Halík, Antonín Huvar, Lukáš Evžen Martinec (Církev římskokatolická) a Eva Matějková (Církev československá husitská). V pozoruhodných odpovědích se často setkáváme s odkazem na Desatero.

Pojem vize, který je nosnou myšlenkou této knížky, znamená schopnost

předvídat, vidět prostě do budoucnosti. Václav Havel k tomu při debatě 19. listopadu 2009, vyslané Českým rozhlasem, řekl: „Pakliže vízím rozumíme nějaký výhled, nějakou perspektivu, nějakou naději v tomto podivném, beznadějném světě, pak jsem samozřejmě přítelem vize.“ (str. 266).

Šest iniciátorů této akce (J. Gruša, V. Havel, V. Morávek, T. Mozga, P. Oslzlý, J. Rupnik) pak shrnulo myšlenky, které souvisejí s daným tématem, do několika bodů, z nichž citujeme: „Společnost naší republiky se začíná pozvolna, ale nicméně nebezpečně blížit ke kritickému bodu rozpadu hodnot.“ – „Jak z toho ven?“ – „Nelhat, nepodplácet, nekrást.“ – „Naučit se účtět a vděčnosti za své bytí.“ – „Být skromný. Čestný.“ – „Ze všeho nejvíc dnes potřebuje duchovnost.“ – „Je třeba znovu osvojit si schopnost slavit svátky. Za zásadní považujeme zákonem stanovenou zavírací dobu všech obchodů o nedělích a svátcích, jednak abychom změnili svůj životní styl, jednak aby mohli mít volno všechny prodavačky, všichni pekaři a řidiči těch aut, co nám vozí blaho-

Česká vize

by.“ – „Jde o to nevzdat to.“ (str. 272-274).

Pozorný čtenář najde v této publikaci mnoho podnětů k přemýšlení, k nimž se bude bezpochyby často vracet.

Zdeněk Svoboda

OSLAVA ŽIVOTNÍHO JUBILEA

Nikdo by mu určitě tolik nehádal, ale je to skutečně pravda. Bratr Miloš Starosta z náboženské obce Praha 2-Vyšehrad oslavil 14. srpna 90. narozeniny. Oslava se konala v náboženské obci Praha 10-Strašnice hned po bohoslužbě, kterou sloužila sestra Hanka Rohlíčková za účasti mnoha bratří a sester z Vyšehradu. Poblahopřát přišel i místní farář a emeritní patriarcha bratr Josef Špak.

Bratr Miloš Starosta nevynechá ani jedny bohoslužby a vždy je ochotný pomoci tam, kde je to třeba. Všichni jeho přátelé věří, že mu Pán požehná a že se na stejném místě ve stejný čas sejdou i za deset let.

(noe)

ZPRÁVY

Vyhledávací řízení

Ústřední rada Církve československé husitské vyhlašuje vyhledávací řízení na místo přednosta II. odboru ÚÚR (personální odbor).

Předpoklady:

* znalost řádů církve

* znalost obecně právních předpisů

* člen církve

Příhlásky s životopisem a výpisem z trestního rejstříku (ne starším 3 měsíci) zasílejte na adresu:

Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26, Praha 6, nebo mailem na:

ustredni.rada@ccsh.cz

nejpozději do 30. září 2011.

(úr)

Zemřel br. Karel Malošek

Bratra Karla Maloška ze žižkovské náboženské obce Pán odvolal ze života ve věku 88 let 6. srpna. Rodina, církev a přátelé se s ním rozloučili o šest dní později ve strašnickém krematoriu. Byl to dobrý člověk a tak je jisté v Boží blízkosti.

Je tato zpráva dostatečná? V případě bratra Karla není, protože nebyl jen řadovým věřícím členem naší církve, ale do posledního dechu byl zapáleným křesťanem. Těžké dětství bez vlastních rodičů, které ztratil v 11 letech, z něj neudělalo člověka, který si myslí, že je mu život něco dlužen, ale naopak jej zformovalo do podoby cílevědomého, pracovitého a spolehlivého muže. Totální nasazení za II. světové války do německého Kielu v něm upevnilo vědomí, že lidský život je třeba chránit, stejně jako vše živé. Miloval přírodu a krásu, kterou zprostředkovává dobrá kultura, rád cestoval a fotografoval. Když se jako třicátník oženil, vychoval s manželkou dceru. Nešel po proudu, ale našel svůj druhý domov v Církvi československé husitské. To bylo v 50. letech, kdy jiní církve opouštěli. Bratr Karel Malošek byl angažovaným člověkem v tom nejryzejším slova smyslu. Přes svou velkou lásku ke své církvi byl otevřen a přející i jiným církevním společenstvím. Pozvedal svůj hlas a bral do ruky pero vždy, když se setkal s bezprávím. Pomáhal všude,

kde bylo třeba, nejen jako řemeslník, ale i mnoha jinými způsoby.

Bude nám chybět? Tato otázka není rozumná. V 88 letech je už kalich života naplněn. Všichni, kdo jsme ho měli rádi, si ho jistě budeme často připomínat. Jsme za něj Pánu Bohu vděční. Děkujeme mu za příklad, jak má vypadat křesťan dneška.

Emanuela Blažková

Poezie v Emauzích

Vlastní básně recitovala sestra Hana Hnilicová v Emauzích ve čtvrtek 25. srpna od 17 hodin. Hudbou doprovázela Markéta Lutková.

(red)

Křesťanská misie – kurz

Dovoľte, aby sme vás informovali o kurze "Dynamika kresťanskej misie: Úvod do kontextuálnej misiologie D. Boscha", ktorý Stredoeurópske centrum misijných štúdií (SCMS) organizuje v spolupráci s Evanjelickou teologickou fakultou UK v Prahe (ETF). Kurz bude prebiehať v zimnom semestri 2011/12 v budove ETF (Černá 9, Praha 1) a je otvorený nielen pre študentov ETF, ale aj pre záujemcov o misiológiu z radov cirkví a verejnosti. Má formu semestrálneho seminára, neviažu sa k nemu žiadne prerekvizity. Vyučovacím jazykom je angličtina. Viac informácií na webovej stránke www.missioncentre.eu.

Pavol Bargár

Správné rozhodnutí

Ekumenická rada cirkví v České republice ve spolupráci s Místními akčními skupinami vyhlašuje u příležitosti ekumenické slavnosti Modlitba za domov 2011 výtvarnou soutěžní přehlídku pro děti a mládež na téma „Správné rozhodnutí“. Téma, které je podtitulem letošní Modlitby s názvem „Svoboda je volba“, je možné vyjádřit v podobě ilustrace situace či příběhu, lze ho též pojmut jako volnou či symbolickou kompozici pocitově zobrazující protiklady a charakteristiky. Výtvarné práce na papíře či jiném plošném materiálu velikosti A3 je třeba odevzdat do 30. září na adresu Ekumenické rady cirkví - Donská 5, Praha 10, 101 00. Soutěží se v několika kategoriích, vyhlášení výsledků proběhne

v rámci ekumenické slavnosti 28. října v bloku televizního přenosu; ceny za první, druhé a třetí místo v každé kategorii budou představovat zážitkovou odměnu pro autora a jeho blízké.

Další informace najdete na webových stránkách www.ekumenickarada.cz či www.modlitbazadomov.cz

(red)

Ekumenická bohoslužba

Církev československá husitská, Českobratrská církev evangelická, Římskokatolická církev srdečně zvou na ekumenickou bohoslužbu s požehnaním školáků a studentů při začátku školního roku 2011/2012, která se bude konat ve čtvrtek 1. září od 18 h v Husově sboru v Chlumci nad Cidlinou, Klicperovo nám. 75/1.

(rk)

CD z konference

Právě vyšlo CD z Křesťanské konference 2011 Co je u Čechů nemožné, je u Boha možné, informuje o tom Křesťanská misijní společnost (KMS) na svém facebookovém profilu. CD obsahuje 7 kázání a 7 seminářů. Nahrávky jsou ve formátu MP3. Hlavním řečníkem na konferenci byl James Goll z USA.

Cena CD je 150 Kč a při koupi online prostřednictvím www.kmspraha.cz poskytuje KMS slevu 3 %.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 29. 8. – 20 hodin

Bach, Orff, Bizet, Liszt
Prague Brass Ensemble,

J. Kalfus – varhany

* 30. 8. – 17 hodin

Bach, Franceschini, Purcell

M. Pšenička – varhany,

Z. Šedivý – trubka,

J. Šedivý – trubka

* 31. 8. – 17 hodin

Bach, Händel, Mozart

O. Kvěch – varhany,

V. Slivanský – flétna

* 1. 9. – 17 hodin

Bach, Bizet, Dvořák

O. Kvěch – varhany,

P. Červinka – baryton

* 2. 9. – 17 hodin

Dvořák, Bach, Vivaldi

A. Vršinská – mezzosoprán,

M. Šestáková – varhany

* 2. 9. – 20 hodin

Mozart, Dvořák, Vivaldi, Händel

Vivaldi orchestra Praga,

V. Návrat – barokní housle,

Y. Škvárová – mezzosoprán

* 3. 9. – 17 hodin

Händel, Beethoven, Mozart

J. Popelka – varhany,

V. Frank – housle

* 3. 9. – 20 hodin

Mozart, Dvořák, Vivaldi, Händel

Vivaldi orchestra Praga,

V. Návrat – barokní housle,

Y. Škvárová – mezzosoprán

* 4. 9. – 17 hodin

Mozart, Beethoven, Bizet

PRAGUE WIND QUINTET

* 4. 9. – 20 hodin

Mozart, Gershwin, Dvořák

Consortium Pragense Orchestra,

Š. Heřmáňková – soprán,

M. Laštovka – trubka

Z EKUMENY

NAŠLI HROB APOŠTOLA FILIPA?

Italští archeologové, kteří kopou v Hierapoli v jihozápadním Turecku, věří že objevili hrob apoštola Filipa, jednoho z Ježíšových dvanácti apoštolů. Podle objevitele Francesca D'Andria byla Filipova hrobka tradičně spojována s martyriem postaveným na tomto místě, nicméně nikdy nebyly nalezeny stopy po tomto starověkém hrobě. "Hrob svatého Filipa jsme se snažili objevit léta. Teď jsme ho konečně našli... Podrobili jsme ho podrobnějšímu zkoumání a zjistili jsme, že byl přestěhován ze svého původního místa v kostele svatého Filipa v pátém století, v době byzantské." D'Andria dále uvedl, že archeologický průzkum hrobu bude záhy zahájen.

Apoštol Filip byl pověšen hlavou dolů, v maloasijské Hierapoli. Podle všech čtyř evangelií byl jedním z dvanácti apoštolů, narodil se v Betsaidě na severním pobřeží Genezaretského jezera (J 1,44; 12,21). Jeho pozdější osudy, po Ježíšově vzkříšení, popisují apokryfní Skutky Filipovy. Podle nich byl Filip poslán se svou sestrou Míriam a Bartolomějem – apoštolem, se kterým je často spojován - aby kázali evangelium v Řecku, Malé Asii a Sýrii.

podle Bible History Daily

CÍRKVE PŘIJALY NÁVRH VLÁDNÍ KOMISE NA MAJETKOVÉ VYROVNÁNÍ

Církev kývly na vládní návrh řešení navrácení jejich majetku, o který přišly za komunistického režimu. Proces má vést až k úplné nezávislosti církvi na státu. Návrh koaličních stran počítá s tím, že o něco více než polovinu majetku, jako jsou budovy, pozemky nebo lesy, přesně 56 procent, jim stát vrátí přímo a za zbytek vyplatí peníze. Celkem 59 miliard korun, které jim bude splácet po dobu příštích asi 30 let. Ze sedmi bodů zbývá doladit ještě jeden, a tím je přechodné období. Po jednání to potvrdil arcibiskup Dominik Duka: Přechodné období by podle něj mělo trvat 20 let nebo méně. Během tohoto období budou církve dostávat od státu majetek i finanční vyrovnání.

„Jsme v ekonomicky nepříhodné situaci, jak Česká republika, tak Evropa. Na druhou stranu má toto řešení pomoci k tomu, že církve budou odpojeny po přechodném období od státního rozpočtu a budou odpovědně pracovat s určitou ekonomickou základnou, aby mohly existovat.“ Podle Duky je nezávislost církvi na státním rozpočtu nutná proto, že pak nemůže vzniknout pocit, že někdo nutí zbývající část společnosti, aby na církve platila.

Podle předsedy ERC Joela Rumla je dohoda mezi státem a církvemi přijatelným kompromisem: „Je to kompromis. Účastní se toho pomalu 20 subjektů a aby se domluvili, je třeba velké vyjednávání a kompromis. Když nad tím přemýšlím, měl bych být spokojen, protože byla řada momentů, kdy na věc neměly jednotlivé církve stejný pohled. Už jen to, že se nám tedy podařilo zachovat jednotu cirkví, a to je rozhodující, by mělo vyvolávat spokojenost.“

podle Křesťan dnes

RUSKO JE ZEMÍ S NEJVĚTŠÍM POČTEM VĚŘÍCÍCH V EVROPĚ

Podle sociologického výzkumu nadací Public Opinion a Wednesday, napojených na synodální oddělení pro mládež ruské pravoslavné církve, věří v Boha dvaosmdesát procent Rusů. Výzkum zpracoval odpovědi půldruhého tisíce lidí starších 18 let, trvale žijících ve 44 ruských krajích.

Vzhledem k tomu, že země po celé generace vnucovala lidem ateismus, je výsledek studie velkým překvapením. Pouhých třináct procent dotázaných se označilo za rozhodně ateisty, pět procent ateismus připouští. Mezi těmi, kteří se ve výzkumu prohlásili za ateisty, převládají muži a příslušníci slabších sociálních vrstev. Rusko se tak v počtu věřících vyšplhalo na horní příčky ve srovnání s jinými zeměmi. Například podle výzkumů agentury Interfax je německých nevěřících 31 %, anglických 34 % a belgických 36 %.

Čtvrtina dotázaných věřících se nehlásí k žádnému organizovanému náboženství, polovina se prohlašuje za stoupence ruské pravoslavné církve. Čtyři procenta věřících se prohlašují za muslimy, nepatrné procento je katolíků, protestantů, buddhistů a židů. Avšak i mezi věřícími pravoslavnými pouze tři ze sta docházejí na pravidelné týdenní bohoslužby.

„Sovětský režim stejně jako současný sekularismus přivádějí pravoslavné ke spojení s dalšími křesťanskými vyznáními. O spolupráci pravoslavných s katolíky se veřejně nemluví, avšak je patrné jak na diplomatické úrovni, tak v terénu,“ tvrdí Jean François Thiry. Tento čtyřiačtyřicetiletý ředitel původně malého nakladatelství, nazvaného Duchovní knihovna, pochází z Nizozemí. Usadil se v Rusku, s nímž kulturně souzní, a začal vydávat knihy duchovního obsahu. Postupně se z iniciativy vyvinulo ekumenické kulturní centrum, které vydává teologicko-filosofické i literární publikace klasiků 20. století a jemuž jsou nakloněny církevní i politické špičky. „Od roku 1993 se snažíme o spolupráci katolíků s pravoslavnými,“ pokračuje Thiry, „a pozorujeme, jak se vyvíjí reakce na zprávy z Vatikánu. To, co dnes říká Benedikt XVI., je apriori přijímáno pozitivně a s velkou pozorností. Pro Jana Pavla II. by to bylo nemyšlitelné. Rusové ho nečetli a nechápali – možná kvůli omezenosti nás katolíků, snad kvůli předsudkům, či jednoduše proto, že doba ještě nedozrála,“ uzavírá ředitel Duchovní knihovny.

podle RaVat

Roční předplatné na rok 2011 činí 364 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Následování

Následující větu vyluštíte tak, že nahradíte čísla písmeny podle níže uvedeného klíče.

11 5 15 7 4 6 10 9 19 23 1 13 14 15 20
23 1 16 17 8 18 2 13 18 6 3 6 22 6 23 13 8
18 22 21 10 11 17 9 24 1 14 2 18 12 6 5 20 10
13 14 6

1 – A	7 – CH	13 – M	19 – T
2 – Á	8 – I	14 – N	20 – U
3 – B	9 – Í	15 – O	21 – Ů
4 – C	10 – J	16 – P	22 – V
5 – D	11 – K	17 – Ř	23 – Z
6 – E	12 – L	18 – S	24 – Ž

(Řešení z minulého čísla: Ty jsi Petr a na té skále zbudují svou církev a brány pekla ji nepřemohou.)

Jana Krajčřířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčřířiková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9